

Eventus pro Collegis

prosinec 2017
14. vydání

V tomto vydání:
PRÁSK Pathology!
Interview se zahraničním hostem
Cesta vedoucího katedry
Co se chystá!

Časopis studentů Katedry sociální patologie a sociologie
Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové

Úvodem ...

Milí patologičtí i nepatologičtí čtenáři,

po roce tu máme opět snad ty nejkrásnější svátky v roce, Vánoce. Pro někoho jsou to možná svátky shonu a nervozity, doufáme ale, že pro většinu je to spíše doba odpočinku a pohody strávená v kruhu rodinném. Do vánočního duchu jsme se snažili ladit i toto prosincové vydání Eventu tak, abychom vás do vánoční pohody vtáhli.

V tomto vydání se můžete těšit na novinky. Připravili jsme pro vás nové koncepty článků, trochu změněnou tvář časopisu a píší pro vás noví autoři. Při vytváření tohoto čísla jsme si užili shonu již dosti a teď tedy nastává ten nejvyšší čas, dát si šálek horkého čaje, uvelebit se do křesel a užít si zimní předvánoční čas s naším časopisem v ruce.

Redakční rada Vám všem přeje,
v novém roce štěstí, zdraví.
Ať se každé srdce směje-
to je přece dárek pravý.

Co Vás čeká v tomto čísle

PRÁSK PATHOLOGY! aneb co se u nás událo.....	4
Setkání s akademikem – PhDr. Václav Bělík, PhD.....	6
Letní škola vězeňství.....	10
Krátký rozhovor se zahraničním hostem	12
Nehodni obdivu: Já, nebohý vrah.....	14
Sociálně patologická doporučení pro dlouhou chvíli	16
Co se chystá a na co se můžete těšit!.....	22

PRÁSK PATHOLOGY! aneb co se u nás událo

31. 8. 2017

V letošním roce realizuje katedra několik projektů, mezi kterými je projekt Interní grantové soutěže „Inovace předmětu sociální patologie a prevence v rámci společenského základu učitelství“. Výzkumný tým tvoří dr. Bělík, dr. Hoferková a prof. Kraus. Výstupem jsou skripta Sociální patologie a prevence pro studenty učitelských oborů, která jsou dostupná na stránkách univerzity.

8. 9. 2017

Katedra se stala spoluřešitelem projektu „Višegrádské čtyřky“, který získala Univerzita Mateje Bela v Banské Bystrici. Projekt je zaměřen na rizika virtuálního prostředí a jehož výstupem budou společné publikace, konference či workshopy.

25. 9. 2017

Bylo podepsáno Memorandum o spolupráci mezi Katedrou sociální patologie a prevence a Krajským ředitelstvím Policie ČR. Spolupráce bude realizována prostřednictvím stáží, praxí, preventivních aktivit na školách a výzkumech v rámci závěrečných prací studentů.

27. 9. 2017

Ve spolupráci s bývalými studenty vznikl nový Roll up. Je trošku patologický a hodně preventivní, je v něm agrese i láska, smíření i akce, zábava i vážná témata.

29. 9. 2017

Autoři z katedry vydali publikaci s názvem Slovník sociální patologie. Slovník mapuje nejen problematiku společensky nežádoucích jevů, ale i témata dotýkající se psychologie, pedagogiky, práva a dalších. Kniha je dostupná v tištěné i elektronické podobě na webových stránkách www.grada.cz.

28. 10. 2017

Součástí oslav vzniku samostatné republiky na Masarykově náměstí bylo i předávání medailí Statutárního města Hradce Králové. Mezi oceněnými byla i doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc., za působení na Univerzitě Hradec Králové, zejména jako uznání vysoké kvalitativní úrovně Univerzity třetího věku, jejíž je letitou organizátorkou, a při příležitosti životního jubilea.

13. 11. 2017

Další publikací z dílny naší katedry je Aplikovaná psychologie, jejímž autorem je dr. Kučírek a kol. Kniha řeší aktuální témata, např.: krizi, stres a jeho zvládání, pracovní výkon a jeho hodnocení, psychologii práce a organizaci, sociálně psychologický výcvik a jeho výzvy pro 21. století. Publikace je též dostupná na webových stránkách www.grada.cz

Autoři článku: Myšková, Slámová

Setkání s akademikem – PhDr. Václav Bělík, PhD.

Milí čtenáři, v tomto čísle Eventus pro Collegis jsme si pro Vás připravili novou rubriku s názvem „Setkání s akademikem“. V rubrice se zaměřujeme na zkušenosti a zajímavosti ze života akademiků z katedry Sociální patologie a sociologie. V prvním díle jsme se vydali za vedoucím katedry, doktorem Václavem Bělíkem. Přejeme Vám příjemné čtení.

Povězte nám, jaké byly asi nejdůležitější milníky Vašeho studia, nebo kariéry?

Jak uvedu dále, život je často o náhodách, risku a správných rozhodnutích. V roce 1997 jsem maturoval na gymnáziu v Bystřici nad Pernštejnem, kde jsme byli první absolventi víceletých gymnázií. Tatínek (ředitel ZŠ) a maminka (zástupkyně na gymnáziu) chtěli, abych šel poté v jejich stopách a stal se učitelem češtiny. Přihlášku jsem si dal do Brna na obor učitelství českého jazyka a dějepisu a do Hradce Králové na sociální pedagogiku. Přijímací zkoušky byly ve stejný den, a tak si rodiče mysleli, že pojedou do Brna. Tatínek mi tehdy popřál hodně štěstí, rozloučili jsme se na autobusovém nádraží, ale já jsem nasedl do jiného autobusu, do toho, který měl namířeno do Hradce Králové. Sem mě přijali na bakalářský obor Sociální pedagogika, což předznamenalo směr, kterým jsem se poté ubíral.

Během navazujícího magisterského studia, také zde v Hradci Králové, mě velmi ovlivnil profesor Kovářiček, který tehdy u nás vyučoval tvorbu odborné práce. Nejen, že mi během jednoho semináře řekl, že vypadám docela schopně a ať dělám editora Studentské Socialie, navíc mi doporučil, ať jdu na doktorské studium. Řekl jsem si, že to tedy zkusím a zavolaal do Olomouce. Co jsem už nevěděl, bylo to, že jsem propásnul termín podání přihlášek. Dopadlo to ale dobře, protože mě nakonec stejně přijali.

Doktorské studium v Olomouci bylo celkem těžké, protože jsem jej kombinoval s prací a dalším studiem. V té době jsem pracoval nejdříve ve škole v Kostelci nad Orlicí, která vzdělávala uprchlíky, pak na v podstatě sportovní škole ve Všestarech, a nakonec na základní škole ve Veltrusech. Bylo to dost náročné, a to až tak, že jsem se dostal do situace, kdy jsem přemýšlel, zda vůbec pokračovat ve studiu. Jednoho dne, na cestě vlakem z Olomouce do Prahy, kdy jsem přemítal, zda se studiem neskončit, jsem si vzpomněl na to, jak mi na univerzitě v Hradci Králové vyšli vždy vstříc. Když vlak dojel do Pardubic, měl jsem dilema. Jet rozmrzelý dál, nebo vystoupit a zajet do Hradce Králové. Naštěstí jsem vystoupil. Na univerzitu v Hradci jsem dorazil až v sedm večer, ale i tak jsem zde našel pana profesora Krause. Poté, co jsem se mu svěřil se svými pochybnostmi o svém studiu, tak mi řekl, že to bude v pořádku a že mi rád pomůže. I díky tomu mi byla nalita nová krev do žil a doktorské studium jsem úspěšně dokončil.

Samozřejmě člověk prožil ještě celou řadu studijních a kariérních milníků, ale myslím, že je ještě brzy na to je nějakým zodpovědným způsobem hodnotit.

Jaký máte názor na studenty sociální patologie?

Ze studentů sociální patologie mám dlouhodobě velmi dobrý pocit. Proto, že učím i studenty z jiných oborů mohu porovnávat a u našich studentů vidím, že chápou, že jejich studium má smysl, což je znát i v jejich zápalu pro aktivity, které se oboru týkají, ale často nesouvisejí přímo se studiem. Já naše studenty беру jako partnery a vnímám, že je v nich velký potenciál, který je důležité jen správně odemknout.

Jaké si kladete v životě ještě cíle?

Já už jsem v životě dosáhl spousty věcí – rodina, děti, to, že život má nějakou rovnováhu a věci fungují. Nesmím zapomenout na sportovní výsledky a horské kolo, které je mi v posledních letech němým přítelem. Co se však týká našeho oboru,

rád bych, abychom měli do budoucna následné magisterské studium. Náš obor je úžasný v mnoha směrech, protože se dynamicky vyvíjí, spolu s problémy ve společnosti, což našim absolventům zajišťuje dostatek práce v praxi. Pokud se tedy mám zamyslet nad pracovními cíli, tak bych se chtěl v budoucnosti umět orientovat v nově se objevujících tématech ze sociální patologie a prevence, protože se pořád objevují další a další nové fenomény, jako je například v posledních letech ohrožení virtuálním prostředím všech skupin obyvatel. Teď jsem třeba vedl bakalářskou práci o youtuberech. To pro mě bylo něco v podstatě úplně nového. Museli jsme se vžít do života dětí, pochopit jejich způsob uvažování, zjišťovat, proč se s youtubery ztotožňují a co pozitivního či negativního jim sledování youtuberů přináší. Se vší pokorou si myslím, že v mnoha tématech toho vím velmi málo a беру to jako výzvu pro učení se.

Jaká byla doposud Vaše nejlepší pracovní zkušenost?

Myslím si, že jakákoliv pracovní dráha se skládá z různých etap a v každé z těchto etap si člověk najde něco dobrého. Dokud jsem učil na základní škole, tak mě to moc bavilo. Nedovedu říct, jestli bych teď vůbec mohl přednášet našim studentům, kdybych tam neučil a nepracoval tam s různými osudy dětí a s kolegy pedagogy, kteří významně ovlivnili můj život. Ale pokud jde o seberealizaci, kolegy, obsah práce a tak podobně, tak poslední tři až čtyři roky jsou rozhodně nejbohatší. A počet zajímavých setkávání s našimi studenty je ohromný. Stejně tak si Vážím celé řady kolegů na naší PdF UHK, které vnímám jako vynikající odborníky.

Pokud byste si měl představit ideální učebnu specializovanou na výuku sociální patologie, jak by vypadala?

To je záludná otázka. Asi bych si představil kombinaci atrií objektu společné výuky a studovny Národní knihovny v Praze (smích). Místnost by měla být vhodná k přednáškám a zároveň k různým besedám nebo aktivizačním činnostem.

Chtěl byste něco vzkázat studentům? Třeba nějaké poselství nebo radu?

Nebojte se udělat chyby, přemýšlejte nad svými kroky, občas si sami sobě vynadejte a někdy se pochvalte, nebojte se čas od času zariskovat. Přistupujte s pokorou ke svým vědomostem, nikdy nebudete vědět všechno. Pečujte s láskou o své blízké. Pokud je na Vás někdo zlý, tak se s ním nebavte, nebojte se obrátit na profesionální pomoc. Svou důvěru věnujte jiným jen opatrně. Studujte a učte se, Vaše vzdělání Vám nikdo nevezme. Cestujte a dívejte se kolem sebe. Potkávejte zajímavé lidi a přemýšlejte, proč jsou takoví, jací jsou. Milujte děti a nechte se nakazit jejich kreativitou. Pracujte a měňte svět, nepočítejte ale s tím, že Vás někdo pochválí. Pochvalou jsou pro Vás Vaše činy. Berte život jako hru, někdy vyhrajete, jindy prohrajete, hrajte ale s vášní a radostí. Mějte úsměv na tváři, Váš život to časem rozzáří.

Autoři článku: Kincl, Matyášová

Letní škola vězeňství

V posledním červnovém týdnu roku 2017 proběhl první ročník akce s názvem Letní škola vězeňství, kterou uspořádal spolek Common Law Society při Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Letní škola byla určena především vysokoškolským studentům, kteří se chtěli s problematikou vězeňství seznámit či si prohloubit již nabyté vědomosti. Pro účast bylo nakonec vybráno okolo dvaceti studentů práv, sociologie, psychologie, sociální práce, sociální patologie, informatiky a dalších oborů, a to jak z bakalářských, tak magisterských či doktorských studijních programů.

Hlavní část letní školy se konala na půdě Filozofické fakulty Univerzity Karlovy a byla složena z přednášek a následných diskuzí nad různými tématy z oblasti vězeňství. První den byl zahájen úvodním slovem hlavního pořadatele, tedy doktoranda Jakuba Drápala, a krátkým brainstormingem penologických pojmů. Poté následovalo první vystoupení na Letní škole vězeňství, které si připravila Kateřina Šimáčková, soudkyně Ústavního soudu, na téma lidské důstojnosti a trestu odnětí svobody. Druhý den letní školy zahájil filozofickými úvahami nad odnímáním svobody Jan Sokol. Dále byla představena Pavlem Horákem z odboru výkonu vazby a trestu generálního ředitelství VS ČR Koncepce vězeňství do roku 2025. Na tu později navázal Michal Řeháček se svým vystoupením o proměnách českého vězeňství po roce 1989. Celý přednáškový blok byl v odpoledních hodinách ukončen Milanem Svobodou z Kanceláře veřejné ochránkyně práv, který představil současné problémy v českém vězeňství.

Třetí den odstartovala Helena Válková na téma počtů vězňů a jak případně dosáhnout jejich snížení. Pokračování měli na starost speciální pedagog ostrovské věznice Luboš Svoboda, hlavní psycholog Vězeňské služby ČR Václav Jiříčka a zaměstnanec generálního ředitelství VS ČR Michal Petras, jenž hovořil o hodnotícím nástroji

SARPO a jeho možném využití. Poslední přednáškový den měli účastníci možnost si vyslechnout poznatky z výzkumných šetření v oblasti vězeňství, a to Lukášem Dirgou či Alenou Marešovou. Nechyběly zde ani výstupy odborníků z Institutu pro kriminologii a sociální prevenci. Jana Hulmáková nastínila kritický pohled na českou sankční politiku a Miroslav Scheinost hovořil o názorech vězňů na trestní politiku v České republice.

Poslední den Letní školy vězeňství byl pro řadu účastníků den D. Dlouho očekávaná návštěva věznice s dozorem (pozn. – nyní věznice s ostrahou se stanoveným stupněm zabezpečení) ve městě Ostrov v Karlovarském kraji se stala realitou. Pro zajímavost, jedná se o jedinou českou věznici, která je rozdělena pozemní komunikací. Věznice Ostrov měla pro své návštěvníky připravený nabytý program, který zahrnoval jízdu vězeňským autobusem, diskuze s občanskými zaměstnanci VS ČR, především s vychovateli, psychology, speciálními pedagogy a sociálními pracovníci, prohlídku cel vězňů, kterým byl stanoven dozor či ostraha, prohlídku oddělení kázeňských trestů či pracovních dílen. Největším přínosem byla dozajista možnost si neformálně popovídat s předem vytipovaným vězněm (pozn. – pro zachování bezpečnosti návštěvníků) bez přítomni pracovníků VS ČR. Tím, že setkání proběhlo tzv. „za zavřenými dveřmi“ a mezi čtyřma očima, odsouzení byli otevřenější a sdílnější vůči svému osobnímu životu a životu za mřížemi, než by tomu tak bylo před zaměstnanci Vězeňské služby. Celodenní exkurze byla zakončena předáním pamětního listu a sádrových dekorací, které byly vyrobeny samotnými vězni, všem účastníkům této letní školy.

Na závěr je nutné pouze dodat, že Letní školu vězeňství hodnotím jako zajímavou a přínosnou akci, jež rozšiřuje obzory v penologické problematice, předává praktické zkušenosti a umožňuje efektivní využití volného času.

Autor článku: Knytl

Krátký rozhovor se zahraničním hostem

Krátce o zahraničním hostovi: PhDr. Mário Dulovics, PhD. je odborným asistentem působícím na katedře pedagogiky Pedagogické fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici. Jeho hlavním zaměřením je sociální pedagogika a online rizikové chování.

Pane doktore, jste v Hradci Králové pouze pár dní, ale zkuste našim čtenářům říci, jaký máte názor na toto město. Líbí se Vám?

Mesto sa mi veľmi páči, je to krásne historické mesto a naozaj dýcha takú históriu. Má historického ducha a celkovo môžu povedať, že je tu veľmi pekne. Aj mesto, aj škola a cele to prostredie.

Co říkáte na Univerzitu Hradec Králové? Vidíte zde nějaký rozdíl oproti Vaší univerzitě, tedy Univerzitě Mateja Bela v Banskej Bystrici?

Takých rozdielov je asi veľa, ale neviem, čo by som tak vypichol z tých mnohých možno. Určite mnohokrát modernejšia budova a krajšie priestory. A máte veľmi šikovných študentov. Je zde možnost budoucí spolupráce, jak s katedrou, tak se studenty? Myslím, že áno. Ale už spolupráca aj prebieha v podstate, takže už je jen treba ju udržať.

Doporučil byste studentům vyjet s programem Erasmus+ na Slovensko a Vaši univerzitu? Co by bylo největším lákadlem?

Určite áno. Je tam viacero lákadiel, ktorí by mohli dotiahnuť študentov z cudzích krajín. A čoby bolo tokovým najväčším lákadlom? Záleží asi od toho, o akých študentov by šlo, aké študijné obory a programy. Pro každého by bolo asi niečo iné.

Studijní obor a předmět sociální pedagogika je na naší fakultě velmi diskutované téma. Jak vnímáte českou a slovenskou sociální pedagogiku?

Česká a slovenská sociální pedagogika mají v podstate veľmi veľa spoločného, čo sa týka celkového zamerania na preventívnu oblasť ako aj cieľových skupín. Takže sú si v mnohom spoločnom. Možno, že odlišné sú práve tie skladby predmetov v rámci študijných programov. Inak zameranie si myslím, že je v teoretickej rovine také isté, nevidím v tom žiadny rozdeľ.

Na Slovensku máte zákon, ktorý ukotvuje profesi sociálneho pedagoga. Kde u Vás nachází sociální pedagog největší uplatnění?

U nás v rámci školských zarazení výchovného poradenstva a prevencie, medzi ktoré patrí Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie a Centra špeciálneho poradenstva. A práve v Centrách pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie pracuje najviac sociálnych pedagógov. Potom už menej v základných školách a sem tam na stredných školách.

Myslíte si, že má sociální pedagogika a její příbuzné obory budoucnost?

Myslím si, že áno, pretože problémy stále narastajú, či už medzi deťmi a mládežou ako aj dospelými. Pomáhajúce profesie sú stále čím ďalej tým viac potrebné pro spoločnosť.

Nějaká rada na závěr pro studenty a čtenáře?

Robte vše zo srdca a ak vás naozaj baví to, čo robíte. To je asi najdôležitejšie.

Autor článku: Knytl

Nehodni obdivu: Já, nebohý vrah

V tomto čísle si představíme případ Pavla Peci. Jeho příběh souvisí s královehradeckým krajem a členem naší katedry **JUDr. Miroslavem Antlem**.

Pavel Peca se narodil 22.10.1948 v Plotíštích nad Labem, po ukončení základní školy studoval na gymnáziu a posléze na vysoké škole v Liberci. Poté pracoval jako požárník, později v Bytovém podniku v Hradci Králové jako řidič. V roce 1973 se oženil se Zdenou Ulrichovou, se kterou se znal od dětství a později spolu měli dvě dcery, Petru a Radku. Peca měl dlouhodobé problémy s alkoholem spojené s násilím, byl egoista a žárlivec. Tyto vlastnosti byly původcem spáchání tak brutálního trestného činu jako je vražda svých nejbližších. Jeho rodina je důvodem, proč se tento příběh objevuje v našem časopise.

Peca často **konzumoval alkohol, měl majetnické sklony a v neposlední řadě svou ženu podváděl**. Zdena proto požádala o rozvod a jejich manželství bylo v roce 1987 rozvedeno. Peca se odmítl z jejich domu odstěhovat a nadále žil s nimi ve společné domácnosti.

19.května 1993 Peca odjel na protipožární školení do práce, po školení šel do hospody, kde vypil šest piv a chvíli po druhé hodině jel na kole domů. Doma byla jeho bývalá manželka (41) se starší dcerou Petrou (19). Peca neunesl narážku na to, že zase pije a že jejich vztah nemá budoucnost. Beze slova odešel do dřevníku, kde **popadl sekýru**. Vrátil se zpět a zaútočil na svou starší dceru Petru, kterou usmrtil devíti sečnými ranami do hlavy. Když do místnosti vešla Zdena, napadl i ji. Zemřela na stejné následky útoku jako její dcera. Každou chvíli se měla domů vrátit mladší dcera Radka (14). Mezitím psal dopis na rozloučenou a popisoval, co spáchal a litoval se. Když domů přišla Radka a uviděla mrtvá těla, utíkala do zadní místnosti jejich bytu.

Snažila se ubránit, ale otec ji deseti ranami do hlavy usmrtil. Do poslední chvíle bojovala o život, chránila si hlavu a tím ji Peca amputoval prsty na rukou. Po svém činu pokračoval v psaní dopisu, ze kterého bylo patrné, že se lituje a chce spáchat sebevraždu. Na mrtvá těla položil kopretiny. V dopise uvedl, že se smrti bojí, upustil od sebevraždy a šel se do hospody opít.

Matka zavražděné Zdeny měla špatné tušení, objevila místo činu a zavolala policii. Policie po nalezení dopisu zjistila, kdo čin spáchal a začali Pecu hledat. Našli ho u místní hospody ve Věkoších v Hradci Králové. Při zadržení nekladl odpor, stále se litoval, brečel a říkal, že mu ubližovali. Podle vyšetření specialistů netrpěl duševní nemocí, která by mohla ovlivnit jeho úsudek při spáchání trestného činu. Byla mu ale **diagnostikována porucha osobnosti** se snížením emocionálního prožívání. Jeho **motivem** byl alkohol, žárlení, majetnické sklony a sobectví.

Krajský soud v Hradci Králové mu za jeho čin uložil trest odnětí svobody na dobu 25 let ve věznici se zvýšenou ostrahou. V té době státní zástupce JUDr. Miroslav Antl nebyl s rozhodnutím soudu spokojený a podal odvolání, žádal o odnětí svobody na doživotí. Odvolací soud mu dal za pravdu, a tak byl **Peca devátým doživotně odsouzeným v ČR**. Ve výkonu trestu odnětí svobody strávil ale jen 19 let, nedočkal se řízení o podmíněčném propuštění po 20 letech, a zemřel.

Legenda kriminalistiky, Já nebohý vrah. Česká televize [online]. © Česká televize, 1996 – 2017 [cit. 2017-11- 15]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10993853591-legenda-kriminalistiky/316292320130004-ja-nebohy-vrah/>

Autoři článku: Pečenková, Sehnalová

Sociálně patologická doporučení pro dlouhou chvíli

Film: Mezi řádky

Poutavý filmový snímek *Mezi řádky*, ve svém původním názvu *Freedom writers*, vypráví příběh mladé, velmi iniciativní a odvážné učitelky angličtiny. Hilary Swank v roli nového pedagoga Erin Gruwellové dostane žáky třídy 203, kteří jsou v rámci inkluzivního vzdělávání vnímáni jako speciální třída, děti nevzdělatelné a bez potencionálu. Třída se sama člení na skupiny, zdůrazňují rasové rozdíly. Skoro všichni studenti ve třídě žijí nelehké životy. Mají minimální rodinné zázemí, jako příslušníci menšin a různých gangů se každý den bojí o život. Vedou války mezi sebou, mnohdy sami se sebou. Jejich každodenní realita se odráží v přístupu ke vzdělávací instituci a ke vzdělání obecně. Erin Gruwellová naději a nadšení nevzdává i přes nepřízeň jejích kolegů, snaží se získat důvěru studentů, motivovat je ke vzdělání a cestou za lepším životem. Film *Mezi řádky* byl natočen jako americko-německý film v roce 2007 režisérem Richardem LaGravenesem podle předlohy skutečného příběhu studentů z Wilson High.

Film: Odsouzení

Conviction v překladu *Odsouzení* je americký dramatický film natočený režisérem Tonym Goldwynem v roce 2010. V hlavních rolích uvidíme Hilary Swank a Sama Rockwella. Film reflektuje skutečný příběh dvou sourozenců, Betty Ann a Kennyho Waltersovi. Sourozenci vyrůstali v nefunkční rodině. Za léta dospívání si přes okolní vlivy a zásady úřadů vytvořili mezi sebou velmi silné pouto. Jednoho dne obvinili Kennyho z vraždy 1. stupně. Pod tíhou důkazů byl odsouzen na doživotí. Betty Ann se jako jediný člověk, věřící v Kennyho nevinu, vydává po nelehké cestě za jeho osvobození. Betty Ann se ve snaze změny rozsudku pomalu vzdává svého života a bojuje za svobodu bratra. Nejdříve vystuduje práva, poté začne hledat staré

důkazy. Rozsudek se snaží vyvrátit pomocí nejmodernější forenzní techniky té doby – testu DNA. Podaří se jí najít důkazy, bratra osvobodit a dokázat justiční omyl, který mohl zničit jeho život? Nebo je sourozenecká láska tak velká až zaslepila tvrdou realitu? Uvidíte sami.

Kniha: Tereza Cirmmannová a kol. - Krize a význam pomáhajících prvního kontaktu: Aplikace v kontextu rodinného násilí

Knihu v Krize a význam pomáhajícího prvního kontaktu: Aplikace v kontextu rodinného násilí vydala Univerzita Karlova v Praze v roce 2013. V obsahu najdeme 7 hlavních kapitol, z toho každá kapitola má další podkapitoly. Publikace na začátku, v první kapitole vysvětluje různé pohledy na bolest a krizi. Snaží se krizi vysvětlit z pohledu filosofického, psychologického, jak souvisí vnímání krize a religiozita či jaké je spojení krize a smyslu života. V dalších kapitolách klade důraz na roli pomáhajícího, problém kompetencí, vnímání naděje jako spirituální potřeby. Nevynechává kontext rodinného násilí, jeho historii, druhy a v samostatné kapitole se věnuje krize dítěte v kontextu rodinného násilí. Poslední kapitola se zamýšlí nad významem krize. Za závěrem knihy je seznam zdrojů a legislativy. Publikace je odborného charakteru, na čtení není příliš složitá. Autoři pod čarou doplňují text případnými vysvětlivkami nebo podstatnými souvislostmi. Počet stran: 197. Knihu Recenzovaly: PhDr. Zuzana Hubinková, PH.D. a PhDr. et. Mgr. Naděžda Špatenková, Ph.D.

CIRMANNOVÁ, Tereza. *Krize a význam pomáhajících prvního kontaktu: aplikace v kontextu rodinného násilí*. Praha: Karolinum, 2013. ISBN 978-80-246-2205-7.

Kniha: Petra Kučerová - Psychiatrické minimum

Publikace MUDr. Heleny Kučerové Psychiatrické minimum byla vydána roku 2013 nakladatelstvím Grada. Kniha není na čtení

nijak složitá. Je psána tak, aby čtenáři poskytla možnost nahlédnout do oboru psychiatrie. Z 12 hlavních kapitol se dozvíme význam základních pojmů, např. co je psychóza, jaký je rozdíl mezi halucinací a bludem, co znamená katatonie, emoční nepřiléhavost a další. Autorka seznamuje s postupy vyšetření pacienta, stanovení diagnózy, roli psychofarmak a strategií léčby. Další kapitoly se věnují konkrétním typům nemocí – schizofrenie, deprese/manie, afektivní poruchy, demence, deprese jiného typu, neurotické, stresové a somatoformní poruchy. V neposlední řadě MUDr. Kučerová neopomíná patologické závislosti, rehabilitaci a psychoterapii. Publikace je doplněna množstvím kazuistik a obrázků pacientů, které čtenáři pomáhají představit si projevy nemoci na reálných situacích. Knihu recenzoval prof. MUDr. Petr Zvolský, DrSc.

KUČEROVÁ, Helena. *Psychiatrické minimum*. Praha: Grada, 2013. Psyché (Grada). ISBN 978-80-247-4733-0. 168 str.

Autor článku: Janigová

Fotoohlédnutí za minulým akademickým rokem

7. 12. 2016: Přednáška „Život Syřana v České republice“:

14. 12. 2016: Vánoční patologický večírek:

27. 3. 2017: S. Motl na stopě tajemných vražd (Pedagogické dny):

28. 3. 2017: Rande s předsudkem (Pedagogické dny):

30. 3. 2017: Učíme se pohádkou s Májou a Vilíkem (Pedagogické dny):

5. 5. 2017: Vyběhněme s násilním 2017:

Autor článku: Knytl

Co se chystá a na co se můžete těšit!

Rok 2017 se sice blíží ke konci, ale naše přípravy na Vás naopak začínají. V roce 2017 se můžete těšit na Vánoční patologický večírek, který bude pořádán letošními třetáky. Večírek se bude konat 18. prosince, abychom již všichni byli řádně naladěni na Vánoce. V plánu je mnoho aktivit, her, zpívání, ale hlavně výborného občerstvení!

V roce 2018 bude akcí ještě mnohem více. Jsou to aktivity, které budou zaměřeny na relaxaci, vzdělávání ale také na běh a jiné fyzické „vybití“. Jsou plánované v rámci pedagogických dnů, které se budou konat 19. - 22. března a budou pořádány naší katedrou, a to z řad studentů i učitelů. První plánovaná akce je promítání filmu Stanislava Motla - Výstřely v Miami. Bude to filmová premiéra, která bude trvat 60 minut a po ní bude samozřejmě následovat diskuze se Stanislavem Motlem a doktorem Miroslavem Antlem. Film je o českém rodákovi Antonínu Čermákovi, který tragicky zemřel ve Spojených státech amerických rukou atentátníka. Další akcí je Rande s předsudkem, v roce 2018 se uskuteční už 3. ročník. Zde si můžeme popovídat s mnoha lidmi, kteří jsou nositeli nějakého předsudku ve společnosti. Celá akce probíhá jako „rychlé rande“, kdy si přisedáme ke stolům, u kterých sedí jednotliví nositelé předsudků a ti nám právě tyto předsudky boří. Dále se můžete těšit na workshop zaměřený na duševní a fyzickou obranu, který budou mít na starost doktor Stanislav Pelcák a doktor Josef Kasal a také na promítání filmu Máma z basy. Je to časosběrný snímek od Heleny Třeštíkové, který sleduje příběhy třech žen. Už jen samotný název je velmi zajímavý, a proto byste si ho neměli nechat ujít. Po promítání filmu bude následovat diskuze, kterou povede magistra Tereza Raszková.

V neposlední řadě plánuje katedra běh, Vyběhněme s násilím, který se bude také konat již třetím rokem. Jedná se o dobročinnou

akci zaměřenou na vybrání finanční částky, která poputuje do organizace Nomia. Tato organizace je dětským krizovým centrem a poradnou pro oběti násilí. Výdělek z našeho běhu je právě pro oběti domácího násilí.

Autor článku: Blažková

Kontakty

Společná adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D. stanislava.hoferkova@uhk.cz

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková tereza.raszkova@uhk.cz

PhDr. Václav Bělík, Ph.D. vaclav.belik@uhk.cz

PhDr. Josef Kasal, Ph.D. josef.kasal@uhk.cz

Mgr. Lucie Špráchalová lucie.sprachalova@uhk.cz

PhDr. Stanislav Pelcák PhD. stanislav.pelcak@uhk.cz

Helena Malířová helena.malirova@uhk.cz

Blažková Michaela michaela.blazkova@uhk.cz

Janigová Aneta aneta.janigova@uhk.cz

Kincl Jaromír jaromir.kincl@uhk.cz

Bc. Knytl Martin martin.knytl@uhk.cz

Matyášová Veronika veronika.matyasova@uhk.cz

Myšková Ivana ivana.myskova@uhk.cz

Pečenkova Nikola nikola.pecenkova@uhk.cz

Sehnařová Tereza tereza.sehnařova@uhk.cz

Slámová Lucie lucie.slamova.2@uhk.cz

Grafika: Myšková, Pečenkova, Slámová

Závěrem ...

Posledních pár řádků prosincového 14. vydání časopisu bychom rádi věnovali poděkování, a to bývalým studentům 3. ročníku. Jmenovitě velké poděkování patří Bc. Dádě Pazourkové, za předání tohoto studijního břemene, o které budeme pečovat a nadále ho rozvíjet. Jsme vděční za cenné rady a připomínky, za pomoc a podporu, někdy i v pozdních večerních hodinách. Velké díky patří též bývalému studentovi, a to Bc. Martinu Knytlovi, díky němuž máme veškeré originální fotografie z různých akcí, které v tomto časopise můžete vidět, v čele s fotografií na titulní straně, která vznikla v brzkých ranních hodinách.

V neposlední řadě patří také tato poslední strana s poděkováním našim spolužákům – kolegům, kteří se na vydání tohoto čísla podíleli a jejichž nápady a náměty dávají našemu studentskému časopisu ten správný směr. Omluvte případné nedostatky či malé chybičky, ačkoliv doufáme, že je vaše oko přehlédlo. Přeci jen jsme v tomto ohledu nováčci.

Těšte se s námi na příští, 15. vydání Eventu pro Collegis!

